

Kitab Daniel - Nomer Lima Puluh Dua

Nyingkab Tatarucingan Nubuat: Panglihatan Daniel jeung Munculna Karajaan-karajaan

Jeff Pippenger

2024-01-16

Dina artikel nu pamungkas urang geus nunjukkeun yén Jibril maparin kacindekan ngeunaan “amarah nu pamungkas” pikeun netepkeun tanggal 1844, dumasar kana dua saksi. Miller ngartos “tujuh mangsa” dina Imamat dua puluh genep, nu dilaksanakeun ngalawan karajaan Yuda, tapi anjeunna teu kungsi nepi ka titik ningali maksud jeung patalina pangadilan “tujuh mangsa” éta ka duanana, karajaan kalér jeung kidul Israil. Naha anjeunna kungsi ngakuan bédana “amarah nu pamungkas” dina ayat salapan welas téh can pasti, sanajan teu diragukeun anjeunna ngartos dina harti umum yén “amarah” éta nya éta “tujuh mangsa.” Cahaya ngeunaan amarah nu kahiji jeung nu pamungkas dibuka segelna ku Palmoni dina taun 1856, tapi ditolak dina taun 1863. Sanajan kitu, amanat Miller ngeunaan “tujuh mangsa” téh leres, sanajan kawates.

Miller moal bakal nganyaho yén tanduk leutik ti Roma kapir ngangkat sarta ngagedékeun kapirna, dina ayat sabelas Daniel dalapan, sabab pikeun Miller “take away” ngan saukur hartina miceun dina unggal tilu kali mucunghulna dina kitab Daniel. Sanajan kitu, pesenna tetep leres, najan kawates.

Urang Millerit mémang ngakuan yén “tempat suci” dina ayat sabelas téh nyaéta kuil kapir di kota Roma (Pantheon), tapi basa Ibrani lain hal anu jadi dasar pesenna maranéhna. Pesen Miller museur kana waktos nubuat. Sajarah nalika pesenna maranéhna dibuka tina segel nyegah maranéhna ningali Amérika Sarikat minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, sarta leuwih ti éta, nyegah maranéhna ningali kapausan minangka karajaan kalima dina nubuat Alkitab.

Katurug ku sajarah tempat maranéhna hirup, maranéhna nerapkeun nubuat-nubuat éta saluyu jeung harepan maranéhna kana geura sumpingna deui Kristus, sarta maranéhna kuciwa; sanajan kitu, amanat maranéhna leres. Nalika Jibril méré tafsiran kana dua tetenjoan éta dina ayat lima welas nepi ka dua puluh tujuh, pamahaman Miller nyegah anjeunna pikeun nangkep panyingkapan anu leuwih jembar ngeunaan karajaan-karajaan anu dilambangkeun dina ayun robahna jenis kecap tina tanduk leutik dina ayat salapan nepi ka dua welas. Kaum Millerite ngan ukur ningali Roma minangka karajaan duniawi kaopat jeung panungtung dina tafsiran Jibril.

Geus kajadian, sanggeus kuring, nya kuring Daniel, geus ningali eta tetenjoan sarta néangan hartina, lah, aya nu nangtung di hareupeun kuring, rupana siga jelema. Tuluy kuring ngadéngé sora jelema ti antara sisi-sisi walungan Ulai, anu nyeluk, saurna, “Jibril, sangkan ieu jelema ngartos kana eta tetenjoan.” Ku kituna manehna datang ngadeukeutan ka tempat kuring nangtung; sarta waktu manehna datang, kuring jadi sieun, tuluy sujud nyanghareup ka taneuh; tapi manehna ngadawuh ka kuring, “Ngartikeun, eh anak manusa, sabab tetenjoan ieu téh pikeun mangsa ahir.” Ari waktu manehna keur nyarita ka kuring, kuring murag kana sare jero bari nyanghareup ka taneuh; tapi manehna noél ka kuring, tuluy ngadegkeun kuring. Saur-Na,

“Lah, Kami rék ngabéjaan ka maneh naon anu bakal kajadian dina ahir amarah éta; sabab dina waktu anu geus ditangtukeun, ahirna bakal datang. Domba jalu anu ku maneh ditingali, anu miboga dua tanduk, éta téh raja-raja Média jeung Pérsia. Ari embe jalu anu buluna kasar téh raja Yunani; jeung tanduk gedé anu aya di antara panonna téh raja anu kahiji. Ari sanggeus tanduk éta pegat, tuluy aya opat nu mucunghul ngagantikeunana, opat karajaan bakal ngadeg ti bangsa éta, tapi lain dina kakawasaanana. Jeung dina mangsa pangahirna karajaan maranéhna, waktu nu ngalanggar geus nepi ka pinuh, bakal nangtung saurang raja anu beungeutna bengis, sarta ngarti kana ucapan-ucapan nu poék. Kakawasaanana bakal kuat, tapi lain ku kakawasaan dirina sorangan; sarta manehna bakal ngancurkeun kalawan matak héran, sarta bakal hasil, ngalampahkeun maksudna, jeung ngancurkeun jalma-jalma anu kuat jeung umat anu suci. Ku kawijaksanaan licikna oge manehna bakal ngajadikeun tipu daya maju dina leungeunna; manehna bakal ngagungkeun dirina dina haténa, sarta ku karapihan bakal ngancurkeun loba jelema; manehna oge bakal ngalawan ka Pangeran para pangéran; tapi manehna bakal dipatahan lain ku leungeun. Jeung tetenjoan ngeunaan peuting jeung isuk anu geus diwartakeun téh bener; ku sabab kitu, segelkeun eta tetenjoan, sabab eta bakal pikeun mangsa anu lila kénéh.” Ari kuring, Daniel, jadi lemes teu walakaya, sarta gering sawatara poé; sanggeus éta kuring gugah deui, tuluy ngalaksanakeun padamelan raja; jeung kuring kacida kagétna ku eta tetenjoan, tapi taya saurang ogé anu ngartos kana éta. Daniel 8:15–27.

Sanajan Daniel narima titingalian ngeunaan Walungan Ulai (anu ayeuna keur dina prosés kacumponan), dina sajarah Babul, karajaan anu kahiji teu diasupkeun kana éta titingalian. Éta saméméhna geus kaasup minangka sirah emas, jeung singa dina pasal dua jeung tujuh, tapi sipat nubuat ngeunaan Babul anu dipiceun tuluy dipulihkeun ditegeskeun dina pasal dalapan. Nebukadnesar geus ngalambangkeun tatu maut kapausan nalika anjeunna diusir ti antara manusa salila “tujuh mangsa,” ku kituna ngalambangkeun tujuh puluh taun simbolis nalika awéwé lacur Tirus dipopohokeun. Dina Daniel pasal dalapan, Babul dipopohokeun tina karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sarta titingalian éta dimimitian ku urang Média jeung Pérsia (domba jalu), anu tuluy disusul ku Yunani (embe jalu).

Karajaan Aleksander Agung peupeus jadi opat karajaan nu kakuatanana leuwih handap tibatan Aleksander, sakumaha geus dipidangkeun deui dina pasal tujuh ku maung tutul nu boga opat jangjang jeung opat hulu. Opat ngalambangkeun saalam dunya, sakumaha digambarkeun ku kalér, wétan, kidul, jeung kulon. Dina ayat dalapan pasal dalapan, mucunghul opat anu kasohor ka arah opat angin sawarga. Dina pasal tujuh, opat jangjang Yunani saajar jeung opat angin dina pasal dalapan, sarta opat hulu Yunani saajar jeung opat anu kasohor. Opat hulu jeung opat anu kasohor ngagambarkeun opat karajaan nu jadi hasil peupeusna karajaan asli Aleksander, sedengkeun opat jangjang jeung opat angin ngagambarkeun opat wewengkon pamisahanana. Bédana ieu penting pikeun ditempo, sabab éta ngagambarkeun hiji alesan nu dipaké ku kaum Millerite ngalawan pamahaman tradisional kaum Protestan ngeunaan karajaan kaopat, nyaéta Roma.

Dina tabél Habakuk, anu diwakilan ku bagan para pelopor taun 1843 jeung 1850, ngan aya hiji gambaran anu henteu ngagambarkeun hiji panerapan nubuatan, sarta éta patali jeung bédana antara opat hulu jeung anu kasohor, ogé opat jangjang jeung angin. Dina usaha pikeun nyamarkeun bebeneran ngeunaan Roma salaku karajaan kaopat dina nubuatan Alkitab, Sétan ngenalkeun hiji

bantahan ngeunaan harti anu leres atawa anu palsu tina opat hulu jeung anu kasohor, sarta opat jangjang jeung angin. Sétan ngalakukeun éta sabab kitab Daniel écés ngaidéntifikasi yén aya hiji lambang anu béda sorangan dina kitab Daniel anu netepkeun éta titingalian. Sabagian tina bukti anu netepkeun lambang éta aya dina opat hulu jeung anu kasohor, sarta opat jangjang jeung angin. Kaum Protestan ngadukung hiji pandangan satanis dina bantahan ieu, sarta bantahan éta kacida pentingna dina sajarah Millerite nepi ka maranéhna nyebutkeun éta bantahan dina bagan. Kakawasaan anu netepkeun titingalian “chazon” dina kitab Daniel diidéntifikasi minangka “para perampok umat anjeun,” sarta kaum Protestan ngaidéntifikasi éta kakawasaan minangka salah sahiji tina runtuyan panjang raja-raja Siria anu ngaranna Antiochus Epiphanes, sedengkeun Miller ngaidéntifikasi maranéhna minangka Roma.

Sarta dina mangsa éta bakal loba anu ngalawan ka raja kidul; kitu deui jalma-jalma panggarong ti bangsa maneh bakal ngagedékeun dirina pikeun netepkeun eta tetenjoan; tapi maranéhna bakal gugur. Daniel 11:14.

Antiochus téh salah saurang raja, dina runtuyan para raja anu nurun ti salah sahiji tina opat karajaan nu karajaan Aleksander geus buyar jadi éta. Tanduk leutik dina ayat kasalapan tina Daniel dalapan, geus nyusul karajaan Aleksander, jeung ayat kasalapan nyebutkeun yén ti salah sahijina, tanduk leutik éta medal.

Tina salah sahiji éta muncullah hiji tanduk leutik, anu jadi kacida gedéna, ka beulah kidul, ka beulah wetan, sarta ka tanah anu éndah. Daniel 8:9.

Bantahan ngeunaan naha Roma anu netepkeun tetenjoan éta, atawa hiji raja Siria anu lemah jeung henteu pati penting anu netepkeun tetenjoan éta, ngamuat ogé bantahan ngeunaan naha kakawasaan tanduk leutik téh kaluar tina salah sahiji tina opat tanduk, atawa tina salah sahiji tina opat angin. Éta lain bantahan anu gedé, sabab sajarah jeung nubuat écés nyatakeun yén Roma lain turunan tina kakaisaran Yunani, tapi yén Roma téh hiji kakawasaan anyar. Lamun Roma téh karajaan anu kaopat, mangka “salah sahiji di antarana” dina ayat salapan kudu hartina salah sahiji tina opat angin atawa jangjang. Lamun éta téh Antiochus Epiphanes, éta kaluar tina tanduk Siria.

Kaum Miller ngaidéntifikasi yén kakawasaan anu digambarkeun salaku “jelema-jelema garong ti umat maneh” bakal nangtung ngalawan Kristus.

Jeung ku kawijakanana deuih anjeunna baris ngajadikeun tipu daya maju dina pananganna; sarta anjeunna baris ngagedékeun dirina dina haténa, jeung ku katengtreman anjeunna baris ngabinasakeun loba jelema; anjeunna ogé baris nangtung ngalawan Pangéran para pangéran; tapi anjeunna baris diremuk tanpa ku panangan. Daniel 8:25.

“Pangeran ti para pangeran” téh Kristus, sedengkeun Antiochus Epiphanes hirup jauh saméméh Kristus ngalahir, ku kituna golongan Millerite nandakeun kanyataan ieu dina bagan taun 1843. Dina bagan éta maranéhna nyantumkeun taun 164, anu saéstuna henteu miboga rujukan biblikal, sarta ngan saukur mangrupa catetan anu ngaidéntifikasi harti pentingna bantahan ngeunaan karajaan kaopat antara Miller jeung para ahli teologi Protestan. Di gigireun taun “164” dina bagan éta maranéhna nulis, “Pupusna Antiochus Epiphanes anu tangtu waé henteu nangtung ngalawan Pangeran ti para pangeran sabab anjeunna geus maot 164 taun saméméh pangeran ti para pangeran

ngalahir.”

Kiwari ieu Adventisme ngajar yén “para begal ti bangsamu” téh nyaéta Antiochus Epiphanes, sakumaha ogé Protestantisme murtad, sanajan ilham parantos nyatet yén “bagan 1843 dipingpin ku panangan Gusti sareng teu meunang dirobah.” Kaum Millerit terang yén raja anu beungeutna galak téh nyaéta Roma, ku kituna maranéhna teu diguncang ku pangajaran satanis anu ngaruksak kamampuhan pikeun netepkeun visi “chazon.” Alkitab écés nyebutkeun yén lamun teu aya visi, umat binasa.

Di tempat henteu aya titingalian, bangsa jadi musna; tapi jalma anu ngajaga hukum, bagja anjeunna. Siloka 29:18.

Tetempoan anu dipikawanoh ku Suléman dina ayat éta nyaéta tetempoan “chazon”, anu dina Daniel dalapan ayat tilu welas, nyaéta tetempoan anu nangtukeun yén paganisme jeung kapapaan nincak-nincak tempat suci jeung pasukan. Pikeun kaum Millerit, éta dua kakawasaan anu ngajadikeun sepi téh ngawakilan karajaan kaopat dina nubuat Kitab Suci, sarta tanpa ngakuan karajaan kaopat, nyaéta Rum (para perampok ti umat anjeun), maranéhna moal tiasa netepkeun éta tetempoan. “Para perampok ti umat anjeun” dina Daniel sabelas ayat opat welas, kudu nangtung ngalawan raja kidul, ngagungkeun diri, netepkeun éta tetempoan, sarta ragrag. Rum minuhan unggal ciri éta.

Dina pasal tujuh, karajaan kaopat sacara husus dipiwanoh minangka “béda” ti karajaan-karajaan saméméhna.

Sanggeus ieu kuring nempo dina titingalian peuting, jelema, aya hiji sato kaopat, matak pikasieuneun jeung ngerikeun, sarta kacida kuatna; huntu beusina gedé-gedé: éta ngalalap jeung ngaremukkeun, sarta nginjak sésana ku sukuna: sarta éta béda ti sakabéh sato-sato anu saméméhna; jeung éta miboga sapuluh tanduk.... Tuluy kuring hayang nyaho anu saéstuna ngeunaan sato kaopat éta, anu béda ti sakabéh nu séjén, kacida pikasieuneunna, anu huntuna tina beusi, jeung kuku-kukuna tina tambaga; anu ngalalap, ngaremukkeun, jeung nginjak sésana ku sukuna; Jeung ngeunaan sapuluh tanduk anu aya dina sirahna, sarta ngeunaan tanduk anu séjén anu tumbuh, anu di hareupeunna tilu tanduk ragrag; nyaéta tanduk anu boga panon, jeung sungut anu ngucapkeun perkara-perkara anu kacida gedéna, anu rupana leuwih gagah batan rerencanganana. Daniel 7:7, 19, 20.

Karajaan kaopat dina Daniel tujuh geus dua kali diidentifikasi minangka “béda” ti karajaan-karajaan anu miheulaanana. Lamun “tanduk leutik” dina ayat salapan ngan saukur mangrupa nerasna tanduk Siria (Antiochus Epiphanes), tangtu éta moal béda. Sato-sato galak anu miheulaan Roma dina pasal tujuh nyaéta singa, biruang, jeung macan tutul, sakabéhna mangrupa sato anu saenyana aya dina alam; tapi waktu nepi ka sato galak kaopat anu huntuna beusi jeung kukuna tambaga, Daniel henteu nyaho aya sato di alam anu ngawakilan éta sato anu matak pikasieuneun, anu ngalalap. Éta béda (diverse). “Tanduk leutik” dina ayat salapan téh medal tina salah sahiji wewengkon anu dilambangkeun ku opat angin jeung jangjang, lain tina salah sahiji tanduk atawa anu utama.

Daniel pasal dalapan nyebutkeun yén “dina mangsa ahir karajaan maranéhna, waktu para palanggar geus ngahontal ukuranana anu pinuh, hiji raja anu garang rupana, sarta ngarti kana kecap-kecap anu poék, bakal jumeneng.” Dina “mangsa ahir karajaan maranéhna” (Yunani, anu geus peupeus jadi opat karajaan), dina mangsa “waktu para palanggar geus ngahontal ukuranana anu pinuh,” hiji raja anyar bakal jumeneng.

“Satiap bangsa anu geus mucunghul dina panggung kajadian geus diidinan nempatan tempatna di bumi, supaya kabuktian naha éta bangsa bakal ngalaksanakeun maksud Sang Pangawas jeung Nu Mahasuci. Nubuat geus ngagambarkeun timbulna jeung kamajuan kakaisaran-kakaisaran gedé dunya—Babul, Mado-Pérsia, Yunani, jeung Roma. Dina masing-masing kakaisaran éta, sakumaha ogé dina bangsa-bangsa anu kakuatana leuwih leutik, sajarah geus ngulang deui dirina. Masing-masing geus miboga mangsa pangujian; masing-masing geus gagal, kamulyaanana luntur, kakawasaanana sirna.” Prophets and Kings, 535.

Dina ahir (“mangsa panungtungan”) karajaan Yunani, nalika cawan mangsa pangbuktian maranéhna geus pinuh (“nalika jalma-jalma anu durhaka geus nepi ka pinuh”), hiji “raja anu beungeutna galak” bakal ngadeg. Raja éta bakal ngarti kana “kecap-kecap nu poék,” sabab manéhna bakal nyarita dina basa anu lengkep béda ti basa Ibrani urang Yahudi atawa basa Yunani karajaan saméméhna, lantaran manéhna bakal nyarita dina basa Latin. Karajaan éta geus diidentifikasi ku Musa minangka bangsa anu bakal mawa pangepungan dina taun-taun 66 nepi ka 70 M, anu di dinya, di antara hal-hal séjénna, kalaparan téh kacida pikageuleuheunana nepi ka urang Yahudi ngadahar barudakna sorangan supaya bisa salamet.

Ku sabab maneh henteu ngabakti ka PANGERAN Allah maneh kalayan kabungahan jeung kalayan suka haté, lantaran kalimpahan sagala hal; ku sabab éta maneh bakal ngabakti ka musuh-musuh maneh anu ku PANGERAN bakal diutus ngalawan maneh, dina kalaparan, dina kahausan, dina katelanjangan, jeung dina kakurangan sagala hal; sarta manéhna bakal masangkeun hiji kuk beusi kana beuheung maneh, nepi ka manéhna ngancurkeun maneh. PANGERAN bakal ngadatangkeun hiji bangsa ngalawan maneh ti kajauhan, ti tungtung bumi, gancang saperti manuk garuda ngapung; hiji bangsa anu basana moal kaharti ku maneh; hiji bangsa anu garang rupana, anu moal ngahormat ka nu kolot, jeung moal némbongkeun kanyaah ka nu ngora. Jeung manéhna bakal ngahakan hasil ingon-ingon maneh, jeung hasil tanah maneh, nepi ka maneh binasa; anu ogé moal nyésakeun pikeun maneh boh gandum, boh anggur, boh minyak, boh anak sapi-sapi maneh, boh domba-domba maneh, nepi ka manéhna ngancurkeun maneh. Jeung manéhna bakal ngepung maneh dina sagala gapura maneh, nepi ka rubuh tembok-tembok maneh anu luhur jeung dikuatan, anu ku maneh dipercanten, di sakuliah tanah maneh; jeung manéhna bakal ngepung maneh dina sagala gapura maneh di sakuliah tanah maneh, anu geus dipaparinkeun ku PANGERAN Allah maneh ka maneh. Jeung maneh bakal ngahakan buah awak maneh sorangan, daging anak-anak lalaki jeung anak-anak awéwé maneh, anu geus dipaparinkeun ku PANGERAN Allah maneh ka maneh, dina mangsa kepungan jeung dina kasangsaraan, anu ku éta musuh-musuh maneh bakal ngadesek maneh. Ulangan 28:47–53.

Dina pasal kadua kitab Daniel, karajaan kaopat dilambangkeun ku “beusi,” sarta Musa nandakeun hiji “bangsa” anu bakal masangkeun “kuk beusi” ka urang Yahudi. “Bangsa” éta bakal “ngancurkeun” urang Yahudi, sarta gerakna bakal sagancang manuk garuda, anu garuda téh lambang Roma. Éta bakal jadi hiji “bangsa” “anu basana moal ku maraneh kaharti,” sabab basana bakal jadi “ucap-ucapan nu poek” pikeun urang Yahudi. Éta bakal jadi “bangsa nu rarayna galak,” sakumaha diterangkeun dina pasal dalapan kitab Daniel minangka “raja nu rarayna galak.” Jeung dina mangsa “pangepungan” Yerusalem, urang Yahudi ngadahar “anak-anak lalaki jeung anak-anak awéwé” maranéhna.

Miller ngakuan Roma kapir minangka kakawasaan anu geus diprediksi ku Musa, sarta minangka karajaan kaopat “beusi” dina Daniel dua, jeung “bangsa” anu nyarita basa Latin, lain Ibrani atawa Yunani. Miller henteu ngabédakeun antara karajaan kaopat jeung kalima dina nubuat Alkitab, sabab pikeun anjeunna duanana ngan saukur Roma. Ku kituna, sanggeus Roma kapir nangtung dina ayat dua puluh tilu, anjeunna moal ningali bédana anu digambarkeun dina ayat dua puluh opat. Dina titingalian éta, tanduk leutik geus osilasi ti maskulin ka feminin ka maskulin ka feminin dina ayat salapan nepi ka dua belas, jeung ayat dua puluh tilu ngaidéntifikasi ciri-ciri nubuat ngeunaan Roma kapir, sedengkeun panarjamahan Jibril dina ayat dua puluh opat robah jadi Roma feminin. Kakawasaan dina ayat dua puluh opat téh bakal miboga “kakuatan anu kuat pisan,” “but not by his own power: and he shall destroy wonderfully, and shall prosper, and practice, and shall destroy the mighty and the holy people.”

Roma Kapapaan bakal dipaparinkeun kakawasaan militér Roma pagan, sarta éta bakal ngancurkeun umat Allah salila sarébu dua ratus genep puluh taun, ti taun 538 nepi ka 1798. Éta bakal ngancurkeun “kalawan kacida hebatna,” sabab éta téh sato galak anu ku sakuliah dunya “dipikaheraneun,” sarta éta téh kakawasaan anu bakal “ngalakukeun sarta hasil” nepi ka amarah anu kahiji, anu geus “ditangtukeun” pikeun réngsé dina taun 1798, kacumponan.

Saterusna dina ayat ka dua puluh lima, Jibril nuturkeun osilasi anu geus ditetepkeun dina ayat-ayat anu keur dipedar ku anjeunna ka Daniel, sarta deui nyarita ka Roma kapir, anu ku hiji rupa “kabijakan” anu béda, ngahijikeun kakaisaranana, sakumaha kabuktian ku sakumna ahli sajarah. “Kalicikan” Roma kapir nyaéta ngadorong bangsa-bangsa supaya ngagabung kana kakaisaranana anu terus mekar, sarta éta ngagunakeun jangji karapihan jeung kamakmuran pikeun ngadegkeun kakaisaran, béda jeung kakaisaran-kakaisaran saméméhna anu diwangun saukur ku kakuatan militér. Roma kapir ogé bakal “nangtung ngalawan Pangeran para pangeran,” sakumaha kajadian nalika éta nempatkeun Kristus dina kayu salib Kalvari.

Tuluy Jibril nyarita ngeunaan dua titingalian anu keur ditafsirkeunana ka Daniél, ku nétélakeun yén titingalian “mareh” ngeunaan panémbongan éta (dua rébu tilu ratus poé) téh enya, jeung yén titingalian “chazon” ngeunaan dirempagna Bait Suci jeung balaréa ku Roma pagan jeung Roma papal kudu “ditutup (disegel),” “pikeun loba poé” (nepi ka mangsa ahir dina taun 1798).

Ti harita Daniél gering sawatara waktu, tuluy balik deui digawé, tapi anjeunna tetep can ngartos kana tetenjoan “mareh”, nyaéta tetenjoan anu ku Jibril diparentahkeun sangkan dijadikeun anjeunna ngartos. Ku sabab éta Jibril bakal datang deui dina pasal salapan, pikeun ngarengsekeun

padamelanana dina ngajadikeun Daniël ngartos kana tetenjoan “mareh”.

Dina pasal salapan kitab Daniel, Daniel keur nalungtik Firman nubuat sarta jadi ngartos ku jalan tulisan-tulisan Musa jeung Yermia. Yermia geus netelakeun yén pangawanan anu keur dialaman ku anjeunna bakal lumangsung salila tujuh puluh taun.

Jeung sakuliah ieu tanah bakal jadi karuksakan jeung kaéranan; sarta bangsa-bangsa ieu bakal ngabdi ka raja Babul salila tujuh puluh taun. Jeung bakal kajadian, sanggeus tujuh puluh taun éta kalaksanakeun, yén Kami bakal ngahukum raja Babul jeung eta bangsa, saur PANGERAN, ku sabab kajahatan maranéhna, kitu deui tanah urang Kasdim, sarta Kami bakal ngajadikeun éta jadi karuksakan anu langgeng. Yeremia 25:11, 12.

Numutkeun ka Musa, pangbuangan di tanah musuh bakal saimbang jeung hiji mangsa nalika tanah éta ngarasakeun poé-poé Sabatna.

Jeung Kami baris ngajadikeun éta tanah jadi pasoléngkrah; sarta musuh-musuh maranéh anu cicing di dinya bakal kagét ningali éta. Jeung Kami baris ngaburak-barikkeun maranéh ka antara bangsa-bangsa kapidir, sarta baris ngaluarkeun pedang ngudag maranéh; jeung tanah maranéh bakal jadi pasoléngkrah, sarta kota-kota maranéh jadi ruruntuhan. Ti harita éta tanah bakal ngararasakeun sabat-sabatna, salila éta taringgal pasoléngkrah, sarta maranéh aya di tanah musuh-musuh maranéh; nya dina mangsa harita éta tanah bakal reureuh, sarta ngararasakeun sabat-sabatna. Salila éta taringgal pasoléngkrah, éta bakal reureuh; ku sabab dina sabat-sabat maranéh éta teu meunang reureuh, waktu maranéh nyicingan éta. Leviticus 26:32–35.

Daniël parantos ngartos tina Firman nubuat Allah, dumasar kana dua saksi, yén umat-Na parantos dipaburencarkeun ka tanah musuh, salila mangsa éta tanah bakal ngarasakeun poé-poé Sabatna. Anjeunna ngartos naon anu dipikaharti ku panulis Tawarikh ngeunaan tujuh puluh taunna Yermia.

Jeung jalma-jalma anu salamet tina pedang dibawa ku anjeunna ka Babul; di dinya maranéhna jadi abdi ka anjeunna jeung ka putra-putrana nepi ka mangsa pamaréntahan karajaan Persia: pikeun nyumponan pangandika PANGERAN ku lisan Yermia, nepi ka eta tanah ngarasakeun sabat-sabatna; sabab salila eta tetep nyangsara jadi suwung, eta ngajaga sabat, pikeun nyumponan tujuh puluh taun. Ayeuna dina taun kahiji Kores, raja Persia, supaya pangandika PANGERAN anu diucapkeun ku lisan Yermia kalakon, PANGERAN ngagerakkeun sumangat Kores, raja Persia, nepi ka anjeunna ngadamel hiji piwuruk ka sakuliah karajaanna, sarta nuliskeunana ogé, pokna, Kieu timbalan Kores, raja Persia, Sakumna karajaan di bumi geus dipasrahkeun ku PANGERAN, Allah sawarga, ka kami; jeung Mantenna geus maréntahkeun ka kami pikeun ngawangunkeun hiji Bait pikeun Anjeunna di Yerusalem, anu aya di Yuda. Saha di antara aranjeun sakumna umat-Na? Mugi PANGERAN Allahna nyarengan anjeunna, sarta mugi anjeunna angkat. 2 Babad 36:20–23.

Daniël ngartos yén tujuh puluh taun panyebaran anu disaurkeun ku Yeremia di tanah musuh, bari éta tanah ngararasakeun sabat-sabatna, dumasar kana kutuk “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, sarta ku nurut kana pangaweruh éta, anjeunna ngalaksanakeun ubar anu diparéntahkeun anu dipasihkeun di dinya pikeun maranéhanana anu ahirna hudang kana kaayaan maranéhna anu

kaserak.

Jeung ka maranéh nu masih kénéh hirup ti antara maranéh, Kami baris ngintunkeun kalemesan kana haténa di tanah musuh-musuhna; sora daun nu kagoyang gé bakal ngudag maranéhna; maranéhna baris kabur, saperti kabur ti pedang; jeung maranéhna baris murag sanajan euweuh nu ngudag. Maranéhna baris murag silih tindihan, saolah-olah di hareupeun pedang, padahal euweuh nu ngudag; jeung maranéh moal boga kakuatan pikeun nangtung di hareupeun musuh-musuh maranéh. Jeung maranéh baris binasa di antara bangsa-bangsa kafir, jeung tanah musuh-musuh maranéh bakal ngalalap maranéh. Jeung jalma-jalma nu kari ti antara maranéh baris layu ku kajahatanna di tanah musuh-musuh maranéh; jeung ku kajahatan karuhunna ogé maranéhna baris layu babarengan jeung maranéhna. Lamun maranéhna ngaku kajahatanna, jeung kajahatan karuhunna, katut panarajangna ku maranéhna ngalanggar ka Kami, jeung yén maranéhna ogé geus leumpang nentang ka Kami; jeung yén Kami ogé geus leumpang nentang ka maranéhna, sarta geus mawa maranéhna ka tanah musuh-musuhna; lamun haté maranéhna nu teu disunatan harita direndahkeun, sarta maranéhna narima hukuman tina kajahatanna: mangka Kami baris inget kana perjangjian Kami jeung Yakub, jeung ogé kana perjangjian Kami jeung Ishak, jeung ogé kana perjangjian Kami jeung Ibrahim Kami baris inget; sarta Kami baris inget kana éta tanah. Tanah éta ogé bakal ditinggalkeun ku maranéhna, sarta bakal ngarasakeun poe-poe Sabatna, salila eta tanah ngajempling jadi sepi tanpa maranéhna; jeung maranéhna bakal narima hukuman tina kajahatanna; lantaran, enya lantaran maranéhna ngahinakeun kana putusan-putusan Kami, jeung lantaran jiwana geuleuheun kana katetepan-katetepan Kami. Sanajan kitu, pikeun sakabéh éta, waktu maranéhna aya di tanah musuh-musuhna, Kami moal miceun maranéhna, ogé moal geuleuheun ka maranéhna, nepi ka ngancurkeun maranéhna sagemblengna, jeung ngabatalkeun perjangjian Kami jeung maranéhna; sabab Kami teh PANGERAN Allah maranéhna. Tapi demi maranéhna Kami baris inget kana perjangjian karuhunna, anu ku Kami dibawa kaluar ti tanah Mesir di hareupeun panon bangsa-bangsa kafir, supaya Kami jadi Allah maranéhna: Kami teh PANGERAN. Ieu teh katetepan-katetepan, putusan-putusan, jeung hukum-hukum, anu dijieun ku PANGERAN antara Mantenna jeung urang Israil di Gunung Sinai ku perantaraan Musa. Imamat 26:36–46.

Doa Daniel dina pasal salapan ngébréhkeun unggal unsur piwuruk pikeun maranéh anu kapanggih keur paburencay di nagri musuh. Doa éta kudu disaluyukeun jeung doana dina pasal dua, sabab duanana babarengan ngawakilan doa maranéh dina Wahyu pasal sabelas, anu geus paéh di jalan-jalan kota gedé éta, nyaéta Sodom jeung Mesir, anu nyorang yén maranéhna ogé geus dipaburencaykeun. Nalika Daniel mungkas doana, Jibril datang deui pikeun ngaréngsékeun padamelan ngajelaskeun titingalian “mareh”, sakumaha Roh Suci maksudkeun pikeun ngalaksanakeun éta pikeun dua saksi dina Wahyu pasal sabelas.

Jeung nalika kuring keur nyarita, jeung neneda, jeung ngaku dosa kuring jeung dosa umat kuring Israil, sarta ngunjukkeun panyuhun kuring ka payuneun PANGERAN Allah kuring demi gunung suci Allah kuring; enya, nalika kuring keur nyarita dina doa, malaikat Jibril, anu ku kuring geus katingali dina tetenjoan ti mimiti, bari ngapung kalayan gancang, nyabak ka kuring kira-kira dina waktu kurban soré. Sarta anjeunna mere paham ka kuring, jeung nyarita ka kuring, pokna, He Daniel, ayeuna kuring geus sumping pikeun maparin ka maneh pangarti jeung pamahaman. Daniel 9:20–22.

Urang baris neraskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Teu lila saméméh runtagna Babul, nalika Daniel keur ngarenungkeun ieu nubuat-nubuat sarta neangan ka Allah pikeun meunangkeun pamahaman ngeunaan mangsa-mangsa éta, sawatara runtuyan titingalian dipasihkeun ka anjeunna ngeunaan naékna jeung ragragna karajaan-karajaan. Dina titingalian anu kahiji, sakumaha kacatet dina bab katujuh tina kitab Daniel, dipasihkeun hiji panyaritahan; sanajan kitu, teu sakabéh hal dijelaskeun écés ka éta nabi. ‘Pikiran-pikiran kuring kacida ngaganggu ka kuring,’ tulis anjeunna ngeunaan pangalamanana dina waktu éta, ‘jeung pameunteu kuring robah dina diri kuring: tapi éta perkara ku kuring disimpen dina jero haté.’ Daniel 7:28.”

Ngaliwatan hiji tetenjoan deui, cahaya anu leuwih jembar dipasihkeun kana kajadian-kajadian mangsa nu bakal datang; sarta dina panutupan tetenjoan ieu Daniel ngadéngé “hiji nu suci keur nyarita, sarta nu suci séjén nanya ka nu tangtu éta nu suci anu nyarita, Sabaraha lilana éta tetenjoan?” Daniel 8:13. Waleran anu dipasihkeun, “Nepi ka dua rebu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun” (ayat 14), ngeusian manéhna ku kabingungan anu jero. Kalawan satékah polah manéhna néangan harti tetenjoan éta. Manéhna teu bisa ngartos patalina antara pangbuangan salila tujuh puluh taun, sakumaha geus dinubuatkeun ku jalan Yeremia, jeung dua rébu tilu ratus taun anu dina tetenjoan ku utusan sawarga dinyatakeun bakal kaliwat saméméh panyucian tempat suci Allah. Malaikat Jibril masihan ka manéhna hiji panarjamahan sabagian; nanging nalika nabi ngadéngé kecap-kecap, “Tetenjoan éta ... bakal pikeun loba poé,” manéhna tuluy pingsan. “Kuring, Daniel, pingsan,” kitu catetanana ngeunaan pangalamanana, “jeung gering salila sababaraha poé; sanggeus éta kuring hudang deui, sarta ngalaksanakeun pagawéan raja; jeung kuring kacida héranna ku éta tetenjoan, tapi teu aya nu ngartos éta.” Ayat 26, 27.

“Tacan keneh kabebanan ku kaom Israil, Daniél ngulik deui kana nubuat-nubuat Yermia. Eta téh écés pisan—kitu pisan écésna nepi ka ku kasaksian-kasaksian anu kacatet dina kitab-kitab éta anjeunna ngartos ‘bilangan taun-taun, anu ku hal éta firman PANGERAN sumping ka Yermia nabi, yen Anjeunna rek ngalaksanakeun tujuh puluh taun dina karuksakan-karuksakan Yerusalem.’ Daniel 9:2.

“Kalawan iman anu dumasar kana kecap nubuat anu pasti, Daniel nyuhunkeun ka Gusti sangkan jangji-jangji ieu gancang dilaksanakeun. Anjeunna nyuhunkeun sangkan kahormatan Allah dipiara. Dina panyuhunna anjeunna sapinuhna ngahijikeun dirina jeung jalma-jalma anu geus gagal ngahontal maksud ilahi, bari ngaku dosa-dosana minangka dosana sorangan.” Prophets and Kings, 553, 554.